TISZTÍTÓTŰZ
Tokár Gábor

Tisztítótűz

Tokár Gábor

2019

Underground Kiadó

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

A borítót tervezte: Darázsi Zsolt

„A világ népességének második világháború óta tartó növekedése mennyiségileg és minőségileg is különbözik az ember történelmének bármely korábbi korszakától. A halálozási arány gyors csökkenése, amely nincs összhangban a születési arány csökkenésével, a világ népességének évi közel 2%-os növekedéséhez vezetett, szemben a második világháború előtti 1%-kal, az 1750-1900 közötti 0,5%-kal és az 1750 előtti jóval alacsonyabb arányokkal. Ennek hatására a világ népessége 100 helyett 35 év alatt nőhet a duplájára. A népesség évente közel 80 millió fővel gyarapodik, szemben az 1900-as év 10 milliós növekedésével.”

(Memorandum 200, 1974. december 10.)

a szerző fordítása

PROLÓGUS

2014. május 18.

Észak-Korea, Phenjantól 180 kilométerre

Hatalmas villanás árasztotta el a vidéket. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha vége lenne a világnak. A fehér fény magába szívott mindent, amit ezen a kopár, sivatagos vidéken bekebelezhetett. Vakító fénye mellett a nap szinte komornak tűnt, pedig május lévén perzselő forróságot árasztott magából.

Ezzel egyidejűleg fülsiketítő robaj rázta meg a kietlen vidéket. A zaj szinte elviselhetetlennek tűnt, és folyamatosan ütlegelte az ember dobhártyáját. A föld megremegett, a talajon repedéscsíkok futottak végig. A férfiak, akik biztonságos távolból figyelték az eseményekét, érezték, hogy a

gyomruk folyamatosan lüktet.

Végül a villanás, amilyen gyorsan érkezett, szerte is foszlott, és átadta helyét egy még félelmetesebb látványnak. Aranysárga fény árasztotta el az észak-koreai sivatagot. Gócpontjából iszonyatos erejű lökéshullámokat szabadított fel, amelyek amőbaként terjedtek szét és tolták maguk előtt a sivatag porát, amely magatehetetlenül táncolt a levegőben. Sárga fény villant, amelyet sűrű füstfelhő ölelt át. Eleinte kicsit laposabb volt, de miközben akadálytalanul tört az égbolt felé, alakja egyre inkább gömbszerű lett. Színe másodpercenként változott. A vakító aranysárgából narancs, végül vörös lett, mígnem teljesen el nem tűnt belőle a szín, és sűrű fekete füst formájában folytatta útját az ég felé.

A füstfelhő folyamatosan terebélyesedett, sűrű árnyékot borítva a vidékre. Kisvártatva úgy tűnt, mintha egy gomba alakját venné fel, amelynek feje egyre szélesebb, törzse pedig egyre vastagabb lesz. Amint folyamatosan feljebb hágott a látóhatáron, morajlása minduntalan mélyült, mintha csupán egy álmából ébredő szörnyeteg mordulna a világra.

A füstszörnyeteg ébredése után mindent felemésztett, amihez csak hozzáért. A homoktalajba mély krátert fúrt, elviselhetetlen hője pedig felperzselt mindent maga körül. Feje – úgy tűnt – soha nem akar megállni, ám végül, több száz méteres magasságban, lelassult, majd végül megállt. A több száz méter átmérőjű füstgömb lassan gomolygott és fodrozódott, miközben a morajlás halkulni kezdett. Szinte érezni lehetett a belőle áramló energiát és azt a pusztító erőt, amely végigjárta a testét. Végül lassan minden elcsendesedett, és csupán a fodrozódó füst hangja maradt. A hatalmas gomba lassan foszladozni kezdett, miközben az égbolt egyre sötétebb és sötétebb lett.

Több kilométerre a füstkígyótól, egy katonai bunker áthatolhatatlan falai között, pár tucat ember állt, akik biztonságos távolságból, egy vékony, ám széles üvegablakon át szemlélték az eseményeket. Sokan távcsövet emeltek a szemükhöz, hogy jobban lássák a történteket, mások azonban saját látásukra hagyatkoztak. Mindannyian vastag védőruhákat és –sisakokat viseltek, mert bár a bunker a legmodernebb biztonsági előírások alapján épült, a sugárzás veszélye még ilyen körülmények között is jelentős lehetett. Mindannyian néma áhítattal figyelték a tőlük több kilométerre zajló eseményeket. Végül, amikor a füstgomba kezdett felszakadozni, mindannyian egyszerre kezdtek tapsolni, és vidám kiáltásokkal kifejezni örömüket a sikeres kísérlet láttán. Páran saját nyelvükön kiáltozták, hogy „seong-gong”, vagyis „siker”.

Észak-Korea harmincéves diktátorának arca azonban nem árult el érzelmeket. Meredten figyelte az iménti atomrobbantás eredményét, és bár száját nem húzta mosolyra, szemében látni lehetett azt a csillogást, ami a tettre kész emberek sajátja. Tudta, hogy ez a pillanat sorsdöntő Észak-Korea történelmében, és ő minden áron bizonyítani akart. Hosszú álom vált végre valóra, és ő jókor volt jó helyen ahhoz, hogy learassa a babérokat, és új korszakot nyisson az ország történetében.

1

2014. június 1.

Koppenhága, Dánia

Két héttel a koreai események után

Minden vihar előtt halálos a csend.

Hosszú percek peregtek le a világ végtelen homokóráján anélkül, hogy a jelenlévők bármelyike is megtörte volna a csendet. Egyesek céltalanul sétáltak fel-alá a vörös szőnyeggel borított padlón, miközben tekintetükkel a luxuskörülményeket felsorakoztató szállodai szoba berendezését mustrálták.

Fáradtak voltak. Az elmúlt nem egészen négy nap során nem sokat pihentek. A tanácskozás kezdete előtt ráadásul sokuknak még a sajtót is távol kellett tartaniuk. A riporterek szinte nap nap után bombázták őket kérdéseikkel, amik elől tudatosan kitértek. Aki bebocsátást nyert ebbe a társaságba, annak vállalnia kellett a titoktartást. A bizalmi körön kívül állók semmiről sem tudhattak.

A csoport tagjai igen gyakran megmosolyogták ezt a tudatlanságot. Tudták, hogy a világot és annak eseményeit két dolog irányítja: a pénz és a hatalom. Nekik pedig mindkettőből jutott bőven. A szállodai szobában magas rangú üzletemberek, politikusok, újságírók, cégvezetők, mágnások és hivatalnokok gyűltek össze, hogy megvitassák a legfontosabb kérdéseket, és esetleg döntésre jussanak. A találkozókat, amelyeknek mostani állomását Koppenhágába tervezték, minden évben megrendezték, és a sajtó mindig árgus szemmel figyelte a legkisebb mozzanatokat is. A média azonban soha semmiről nem értesülhetett. Ez a titkos társaság rendkívüli szakértelemmel őrizte a maga titkait. Testületüket nagyobb rejtély övezte, mint az Illuminátusokat vagy a szabadkőműveseket. E két csoportról – hála az internetnek – még azok is tudni véltek bizonyos dolgokat, akiket nem különösebben foglalkoztatott a téma. Róluk azonban, bár szinte az egész világon hallották már a nevüket, soha nem derült ki semmi, ily módon pedig szinte ingyenjegyet szereztek ahhoz, hogy az összeesküvés-elméletek listájának éllovasai közé kerüljenek.

Ha tudnák, mi történik valójában a háttérben…

A néma csendet hamarosan kardként hasította ketté egy csengettyűszó, amely bezengte az egész szállodai szobát. A hang a falakon kívülre is eljutott – igaz, tompábban –, s most azok, akik idáig csendes cigarettázással ütötték el az időt a szállodai erkélyen, sietve nyomták el a csikket a pazar üveghamutartókban, majd eltolták az erkélyajtót, és a dohányfüst erős, maró szagát hozva magukkal, csatlakoztak társaikhoz a szobában.

– Rauchen ist ungesund, mein Freund – szólalt meg egy középkorú, kopaszra nyírt férfi, utalva a dohányzás egészségtelen mivoltára, miközben a levegőt legyezgette maga körül.

– Churhill hat auch geraucht und hat den zweiten Weltkrieg gewonnen – felelte az elegáns, fiatal férfi.

A középkorú férfi alig észrevehetően elmosolyodott, majd helyet foglalt az ovális alakú asztal körül felállított székek egyikén. Német barátja eközben elővett egy rágót a zsebéből, hogy elfojtsa a szájából áramló erős nikotinszagot, majd ő is leült a férfi mellé, akinek puszta megjelenése hatalmat sugárzott, ami talán nem is volt véletlen. Ő volt Jörg Asmussen, a Németországi Szociáldemokrata Párt egyik államtitkára, aki korábban az Európai Központi Bank kormányzótanácsának tagjaként vált ismertté. Ahogy mindenkinek ebben a társaságban, volt pénze és hatalma, s ez a kettő elegendő volt ahhoz, hogy ezen a napon jelen legyen a koppenhágai tanácskozáson. Kisvártatva megérkezett a tanácskozás többi résztvevője. Összesen százharmincöten voltak jelen a világ huszonegy országából, Ausztriától, Görögországtól, Norvégiától és Kanadától kezdve, Spanyolországon, Magyarországon, Törökországon és Svájcon át Kínáig, Svédországig, az Egyesült Államokig, Nagy-Britanniáig és Németországig. A néma csendet hamarosan székek karistolásának hangja szakította félbe, majd kisvártatva mind a százharmincöten ott ültek az asztal körül, várva a lassan három napja tartó tanácskozás végét.

– Kedves barátaim! – szólalt meg ekkor a világ lingua francáján, Shakespeare nyelvén az ovális alakzat szűkebb végénél ülő férfi, Henri de Castries, aki francia üzletemberként és az AXA elnökeként tőle elvárható elegáns öltönyt, nyakkendőt, és hófehér inget viselt. – Úgy gondolom, ideje határozatot hozni a kérdésben. Mindenkinek elegendő ideje volt arra, hogy tiszta fejjel gondolja át a kérdést.

Szavait néma csend követte. Mindenki nyugtalanul forgatta jobbra-balra a fejét, és asztalszomszédjának arckifejezését fürkészte. A dolog valóban elérkezett az utolsó fázisához. Az elmúlt három nap során alaposan megvitatták a kérdés valamennyi részletét, és most már csak az az egyetlen feladatuk maradt hátra, hogy meg is szavazzák azt.

De Castries leült az asztalfőnél elhelyezett székre, majd folytatta az ülés levezénylését.

– Kérem a jelenlévőket, hogy vegyék kezükbe a szavazó-készülékeket, és hozzanak döntést.

A következő pillanatban mindenki az ölébe vette az asztalára kihelyezett nyomógombos készüléket, amelyen csupán három gomb volt: egy támogatás, egy ellenzés és egy tartózkodás. Mindenki alaposan átgondolta saját döntését, majd egymás után nyomták meg a gombokat. Néhány pillanattal később a tárgyalóasztal mögötti falra aggatott vetítővászon közepén megjelentek a szavazás eredményei. A javaslatot összesen száztizennyolcan támogatták, köztük a Fiat elnöke, a svéd külügyminiszter, a CaixaBank elnökhelyettese és Magyarország egykori szocialista miniszterelnöke. A szavazás ezzel végeredményben el is dőlt, függetlenül attól, hogy tízen ellenezték, nyolcan pedig tartózkodtak.

– Kedves barátaim! – vette át ekkor a szólás lehetőségét ismét de Castries, aki ebben az évben volt soros a tanácskozás lebonyolításában. – Örömmel tudatom önökkel, hogy a világ sorsdöntő pillanathoz érkezett. Úgy vélem, ezzel a döntéssel mindörökre megváltoztathatjuk a világot.

Ezúttal nem érkezett felelet. Mindenki azt a pillanatot várta, amikor a tanácskozást hivatalosan is berekesztik, és mindenki mehet haza a saját országába, a saját hivatalába, a saját mindennapi teendői mellé.

A fiatal, huszonhét éves férfi, aki mindezidáig némán és feszült figyelemmel hallgatta a történéseket, csupán mosolyogni tudott. Amikor a tanácskozás vezetője a sorsdöntő pillanatról beszélt, magában egyet értett a kijelentéssel.

Ha tudná, hogy mennyire fején találta a szöget!

Lassan behunyta a szemét, hátradőlt székében, és átadta magát gondolatainak. Tudta, hogy ha minden a terveknek megfelelően halad, akkor hamarosan olyan változás veszi kezdetét, amilyenre még nem volt példa a világtörténelemben.

Minden vihar előtt halálos a csend.

A férfi pedig tudta, hogy ez a vihar olyan pusztító lesz, amelyben több millió ember fog az életével fizetni.

2014. május 25.

A Pentagon,

Arlington megye, Egyesült Államok

Egy héttel a koreai események után

Jack Thorner nem igazán szívlelte a munkáját, de legalább jól keresett vele. A bankszámláján az elmúlt néhány év során igencsak tetemes összeget halmozott fel, és ha más nem is, ez kellő motivációnak bizonyult ahhoz, hogy ne hagyja ott önszántából azt a munkát, amelynél unalmasabbat – állítása szerint – még soha senkinek nem sikerült kitalálnia.

Thorner az Athena Technology Group embereként behatolás-érzékelő specialistaként dolgozott a Pentagon keleti szárnyában, immáron negyedik éve. Munkája főként abból állt, hogy a belső levelezést ellenőrizte, számítógépes adatokat kért le, vagy éppen a számítógépek képernyőit ellenőrizte, és ha bármiféle szabálytalanságot észlelt, azonnal jelentette a felettesének. Szinte nem telt el úgy hét, hogy valaki ne próbált volna illetéktelenül betörni a Pentagon számítógépes rendszerébe, de az illető próbálkozása már szinte rögtön az első másodpercben kudarcba fulladt. Thorner jól ismerte a Pentagon számítógépes bonyolult tűzfalakkal és még bonyolultabb kódolásokkal tarkított védelmi rendszerét, hiszen annak fejlesztésében – egy hatfős csoport tagjaként – egykor ő is részt vett. Soha nem gondolta volna azonban, hogy munkáját azzal hálálják majd meg, hogy rásózzák az izgalmat kellően mellőző állást. No, meg persze egy hét számjegyű összeggel…

Egyelőre úgy tűnt, hogy a mai nap is olyan lesz, mint a többi. Thorner fásultan a karórájára pillantott, és csalódottan konstatálta, hogy munkaidejéből még másfél óra van hátra. Ennél még az is izgalmasabb lett volna, ha elkezd pasziánszozni. Kissé ironikusnak tartotta, hogy a világ egyik legismertebb katonai központjában az élet tulajdonképpen unalmasabb, mint egy megözvegyült nyugdíjas otthonában.

Nem sokkal háromnegyed öt előtt azonban olyasvalami történt, amire emlékei szerint még sohasem volt példa. A számítógép képernyőjén váratlanul felbukkant egy ablak, amely ijesztő sebességgel pörgette a számsorokat és egyéb kódokat. A számok villámgyorsan váltakoztak a szemei előtt, miközben a képernyő fekete hátterén folyamatosan nőtt a fehér szín.

– Ez meg mi? – kérdezte, leginkább magától, mivel rajta kívül senki más nem tartózkodott a teremben.

Vadul csapkodni kezdte a billentyűzet néhány gombját, de úgy tűnt, semmi sem használ. A kusza számsorok megállíthatatlanul pörögtek előtte, miközben a háttérben újabb és újabb ablakok bukkantak fel.

Valaki betört volna a Pentagon rendszerébe?

Szemlátomást valóban erről volt szó. Thorner érezte, amint a szervezete vadul termeli az adrenalint, miközben szabályos légzése valóságos zihálássá változott. Semmi nem használt. Fogalma sem volt, hogyan sikerülhetett ilyen egyszerűen betörni a rendszerbe, de úgy tűnt, hogy az előtte lévő számítógép megmakacsolja magát. Thorner megannyi módszert kipróbált, de egyik sem vezetett eredményre.

A rohadt életbe!

Thorner tudta, hogy azonnal jelentenie kell a dolgot, ám épp, amikor lenyomni készült az előtte heverő masinán azt a gombot, amely a Pentagon vezetőjének irodájába kapcsolhatta volna, olyasvalami történt, ami a legvadabb álmait is felülmúlta. A számítógép képernyőjén megjelent a központi adatbázis, amelyhez még neki sem volt hozzáférése. Felfoghatatlannak tűnt számára az, amit látott. Mintha a számítógép magától tevékenykedett volna. Thorner persze tudta, hogy valaki egy távoli gépről irányítja a dolgokat, de egyelőre ötlete sem volt, hogyan lehetséges ez.

Hamarosan azonban ez volt a legkevésbé fontos kérdés a számára. Az illetéktelen behatoló újabb és újabb adatokat kérdezett le, majd a képernyőn felbukkant egy olyan adat, amely a világ egyik legjobban őrzött információja volt. Dollár milliárdokat ért.

Uramisten!

Thorner azonnal cselekedett. Nem törődve a monitoron vihartempóban váltakozó számokkal és adatokkal, az asztalán lévő szerkezeten megnyomott egy fekete gombot, amely mellett a „JORDAN” név szerepelt.

Keith Jordan, a Pentagon igazgatója, a bőrszékében ült, miközben lábait az íróasztalon pihentette, és éppen a New York Times-t olvasta, amikor meghallotta Thorner hangját az íróasztalán heverő szerkezetből.

– Uram!

Jordan felnézett az olvasásból.

– Mit akar, Terry? – kérdezte.

Jack eleresztette a füle mellett, miszerint főnöke még ennyi év után sem tudja megjegyezni a rendes nevét, aminél hétköznapibbat keresve sem találhattak volna neki a szülei. Jordan azonban szinte a legtöbb beosztottját a saját általa választott néven szólította, így Jack már évek óta Terry volt a szemében.

– Betörtek a rendszerbe! – bukott ki a válasz a férfiből. Ebben a helyzetben nem lehetett húzni az időt.

Jordan kezéből azonnal kiesett az újság.

– Hogy micsoda? – kérdezte, és azonnal előredőlt székén.

– Uram! – kiáltotta Thorner. – Nincs vesztenivaló időnk! Az illető most is adatokat kér le a rendszerből! A védelmi rendszerünkön játszi könnyedséggel hatolt át. Az egész nem tartott tovább tíz másodpercnél! Szinte lehetetlen az egész!

– Milyen adatokat kér le? – kérdezte azonnal Jordan.

Thorner még mindig képtelen volt elhinni, milyen iramban gyorsultak fel körülötte az események.

– Uram – mondta végül halkan, bár hangja továbbra is izgatott volt. – Jobb lenne, ha ezt a saját szemével látná…

Jordan úgy ugrott fel a székéből, mintha áramütés érte volna. Pillanatnyilag elképzelni sem tudta, miféle dolgok zajlanak a háttérben, de hallva Thorner nyugtalan hangját és a férfi ziháló légzését,

azonnal a lehető legrosszabbra gondolt.

Mint kiderült azonban, a helyzet sokkalta rosszabb volt, mint amilyenre számított. Miután belépett Thorner irodájába, és Jordan végigfuttatta pillantását a számítógép képernyőjén, azonnal tudta, hogy ami jelen pillanatban történik, arra még soha nem volt példa a Pentagon története során. Az adatok ijesztő gyorsasággal pörögtek a képernyőn, miközben Jordan pontosan tudta, hogy az illető, aki lekéri őket – bárki legyen is az –, egy külső szerverre menti el őket. Jordan azonnal a billentyűzethez lépett, és megpróbálta felfüggeszteni a folyamatot, de mindhiába. Az általa ismert biztonsági lépések sorra buktak el egymás után.

Végül mindennek vége lett. A számítógép képernyőjéről eltűntek az adatokat tartalmazó ablakok, majd a rendszer leállt. Jordan kellemetlen rándulást érzett a mellkasában, és szinte azonnal zsibbadni kezdett a jobb karja. Tudta, hogy ha nem lesz úrrá az érzésein, hamarosan szívrohamot fog kapni. A történtek felett azonban egyáltalán nem volt olyan egyszerű szemet hunyni.

Itt valami borzalmas dolog van készülőben, gondolta. És én hagytam, hogy ez megtörténjen.

Jordan máris pörgetni kezdte a fejében azokat a lépéseket, amelyeket ebben a helyzetben meg kellett tennie. Válságstábot kellett összehívnia a legnagyobb katonai vezetők részvételével. Be kellett vonnia az FBI-t is a játékba… Egy olyan játékba, amelynek soha nem szabadott volna kezdetét vennie…

Jordan azonnal visszasietett az irodájába, felemelte az íróasztalán heverő telefon kagylóját, és néhány gomblenyomást követően a füléhez emelte a készüléket, amelyben álmosan búgott a hang. Közben pedig csupán egyetlen dologra tudott gondolni.

Ha a történtek miatt bekövetkezik mindaz, amitől jelen pillanatban egyenesen rettegett, akkor csakis ő lesz a felelős több millió ember haláláért.

3

2014. június 20.

High Street,

New Haven, Egyesült Államok

Négy héttel a Pentagont ért támadás után.

A hosszú, szőke hajú férfi alig bírta a rohanást. Úgy érezte, mintha a tüdeje szét akarna robbanni attól a tehertől, ami rá nehezedett. Szíve olyan gyorsan kalapált, mintha érezné, hogy az utolsó erőtartalékokat kell felszabadítania. A férfi rohanás közben a karórájára nézett: 22 óra 41 perc.

Már csak pár száz méter és odaérsz. Tarts ki!

A lelke mélyén azonban tudta, hogy szemernyi esélye sem maradt. A barna falú épület még rendkívül messzinek tetszett. Sosem fogok odaérni.

A léptek megsűrűsödtek mögötte. A szőke hajú férfi nem mert hátranézni, hiszen azzal is csak veszített volna a lendületéből. Utolsó erőtartalékait arra igyekezett felhasználni, hogy megkaparintsa a legutolsó szalmaszálat. Ez azonban ekkor már elérhetetlennek tűnt számára.

Öröm volt az ürömben, hogy mindenről gondoskodott. Munkája akkor is célt fog érni, ha ő már nem lesz az élők között. Tudta, hogy nem volt más választása. Tovább kellett adnia a stafétát annak a valakinek, akinek még volt esélye arra, hogy véghezvigye a tervet. Tudta, hogy a világ egy szép napon még hálás lesz neki a tetteiért, még ha most túl fiatal is ahhoz, hogy megértse őt. Igen, egy nap még nemzeti hős válik belőle, és bár tudta, hogy ezt a napot ő nem fogja megélni, a gondolat mégis magabiztos mosolyt csalt az arcára.

– Álljon meg! – harsant fel egy hangos kiáltás valahol a háta mögött.

Nincs megállás. Már nincs. A játék kezdetét vette.

A szőke hajú férfi gyorsan átrohant a betonúton, két parkoló autó között, majd a túloldali járdán folytatta az eszeveszett rohanást. Lábai szinte már égtek az izomláztól, de tudta, hogy nem szabad megállnia. Nagyon közel járt céljához. Maga előtt látta a Harkness torony épületét. Ha sikerülne elérnie a torony lábát…

De mindhiába. A sötétséget hirtelen egy robbanás erejével szakította át a pisztolyból távozó töltény, amely szinte fütyülve szelte a levegőt. A szőke hajú férfi legutoljára a barna téglás épületet látta, amely alig ötven méterre volt csupán tőle. Szinte az utolsó pillanatban cselekedtek.

A töltény végül keresztülfúrta magát a férfi lapockáján, majd végül megállt a férfi tüdejében. A férfi érezte, amint a teste megadja magát ennek az elemi erőnek, és a következő pillanatban már a hideg betont érezte az arca alatt, amely szinte minden szabadon maradt testrészét felhorzsolta. Érezte, hogy egyre nagyobb erőfeszítésébe telik a légzés.

Persze, hogy nem öltek meg. Még nem.

Az izzadság hamarosan a szemébe folyt, ami erősen mart, de ezzel most pillanatnyilag nem tudott foglalkozni. Hallotta, amint a léptek egyre közelebbről vernek visszhangot. Itt vannak. Utolértek.

A következő pillanatban egy gumitalpat érzett a vállán, majd nyomás nehezedett rá, és teste néhány másodperccel később már háttal lefelé hevert a betonjárdán. A szőke hajú férfi megpillantotta támadóját: egy magas, vékony férfit, aki jobb kezében egy pisztolyt szorongatott. A fegyver csöve egyenesen a szőke férfi homlokára célzott.

– Hol van? – kérdezte a férfi.

– Micsoda? – kérdezett vissza a szőke.

– Nagyon jól tudja, miről beszélek – érkezett a válasz. – Árulja el, különben megölöm!

A szőke hajú férfi hangosan felnevetett, annak ellenére, hogy ez iszonyatos fájdalommal járt.

– Ha megöl, a titok a sírba száll velem – felelte végül halkan. – Vállalja a kockázatot?

A magas férfi nem felelt, csupán a gondolataira figyelt. A földön heverő férfinak igaza volt. Egyes egyedül ő tudta, hol van elrejtve.

– Sose feledje, uram – szólalt meg kisvártatva a szőke férfi. – Egy szép napon megérik a munkám

gyümölcse, és akkor végre igazolást nyer Isten munkája. Jézus Krisztus is feláldozta magát azért, hogy megmentse az emberiséget.

– Szóval maga lenne a következő Megváltó? – kérdezte a férfi, és a hanglejtéséből kiderült, mi a véleménye erről a gondolatról.

A földön heverő férfi elmosolyodott, majd mindkét szemét behunyta. Amikor megszólalt, továbbra is a pisztoly csövébe bámulva, hangja földöntúlinak tetszett:

– „És mondá az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.”

Szavait néma csend követte. Mózes első könyvének szavai sokáig a levegőben lebegtek, mint egy rosszakaró kísértet, ám a csendet végül ismét a szőke hajú férfi hangja szakította félbe:

– Most pedig húzza meg a ravaszt!

A fegyveres férfi különös csillogást látott a szőke férfi szemében, amit akarva-akaratlanul is az őrülettel rokonított. Érezte, amint a düh lassan átjárja a testét. A szőke hajú férfi eközben észrevétlenül a nadrágja zsebébe nyúlt. Óvatosan kitapogatta azt a miniatűr eszközt, amely a zsebében lapult. Ujjaival végigsimította a fémes felszínt, majd miután megtalálta, amit keresett, finoman megnyomta a gombot.

A következő pillanatban megtörtént. A pisztoly ravasza megmozdult, és a fegyver kilőtte az újabb töltényt. A szőke hajú férfi homlokán egy vörös folt jelent meg, majd a férfi feje oldalra billent, és soha többé nem mozdult meg. Vére lassan szivárgott a szürke betonon, amelyet elfeketített a sötét, júniusi éjszaka.

A fegyveres férfi érezte, amint egész testében reszketni kezd. Maga sem tudta, hogy vajon szándékosan, vagy véletlenül húzta-e meg a ravaszt. Ekkor azonban már teljesen mindegy volt. Az egyetlen ember, aki megállíthatta volna a kibontakozóban lévő káoszt, holtan hevert előtte. A világ sorsa ezzel megpecsételődött.

Mindeközben egy ismeretlen helyen, egy alagsori pincehelyiség kellős közepén, a központi számítógép hűen végezte a rászabott feladatot. Abban a pillanatban, amint a szőke hajú férfi megnyomta a gombot, a rendszer azonnal munkához látott, hogy feltöltsön egy videófájlt a világhálóra.

4

2014. június 27.

Columbia Egyetem,

New York, Egyesült Államok

Egy héttel a New Haven-i események után

Daniel Vanstone nehezen szokta meg azt a hírnevet, amelyet legutóbbi könyvének megjelenésével vívott ki magának. Az egész olyan váratlanul lopta be magát az életébe, hogy szinte nem is volt ideje rendesen feldolgozni a történteket. Ahogy több újságíró is írta róla, valóságos üstökösként robbant be a szakmába, és bár nevét korábban is ismerték már, a valódi áttörést a Voynich-kézirat hozta meg számára. Könyve, A titkosírás művészete – a Voynich-kézirat, az e témával foglalkozó könyvek valóságos bestsellere lett alig néhány héten belül. Vanstone tudta, hogy a téma kellően felborzolja majd a kedélyeket, hiszen a kéziratot neves kriptográfusok is hiába próbálták megfejteni, de arra legmerészebb álmaiban sem mert volna gondolni, hogy egyik pillanatról a másikra ő lesz Amerika egyik ünnepelt szupersztárja. Pedig kétségtelen, hogy a sajtó és a média így bánt vele.

A könyv májusban jelent meg, de június elején már szinte mindenki hallott róla. Terjedt az interneten, terjedt a könyvesboltokban, sőt, egyesek még internetes naplókat, úgynevezett blogokat is írtak róla. Úgy tűnt, hogy a tudat, miszerint egy ötszáz éve értelmezhetetlen könyv tartalmát sikerült napvilágra tárni, elegendő szikrának bizonyult ahhoz, hogy lángra lobbantsa a gyújtózsinórt. A könyveladás mutatói a százezres nagyságrendet is elérték alig három héten belül. Daniel Vanstone pedig egyik pillanatról a másikra ismert ember lett.

Az embereket mindig is mágnesként vonzzák a titkok és a leleplezések!

Vanstone-t júniusban egy amerikai turné megtartására kérték fel, amelynek több, mint másfél tucat állomása volt. A történelmi társaságok, a tudományos szakemberek és az oktatási intézmények egymás után csaptak le rá. Vanstone kiadója és legfőbb mecénása azt tanácsolta a férfinak, hogy önként hajtsa be a fejét a nyaktiló alá, mivel ez rengeteg pénzt hozhat. Vanstone pedig belekezdett a huszonegy állomásból álló turnéba, amelynek során különböző intézményeket látogatott meg, hogy ott előadást tartson a titkosírás művészetéről, bemutassa, hogyan is fejtette meg a kéziratot, és hogy persze dedikálja a könyvét.

Amint egyre közelebb ért a Columbia Egyetem főbejáratához, egy elegáns ruhákba öltöztetett férfi alakja mosolygott rá egy óriásplakátról, amelyet a széles ajtók melletti falra aggattak. A plakáton a férfi arcképe mellett a következő felirat szerepelt, vastagon szedett, öles betűkkel:

DANIEL VANSTONE

A titkosírás művészete

Exkluzív előadás!

Vanstone magában megállapította, hogy a fénykép erős retusálásra szorult volna, mivel itt-ott felfedezett néhány ráncot az arcán, de végső soron nem egy fiatalító és ránctalanító krémet készült reklámozni.

Miután belépett az épületbe, egy elegáns úriember fogadta, aki kezet rázott vele, majd elindultak a nagyelőadó irányába, amely az első emeleten kapott helyet.

– Izgul? – kérdezte a férfi.

Milyen ostoba kérdés! Nem akarsz inkább az időjárásról beszélgetni?

– Nem – felelte Vanstone nyugodt hangon. – Tudja, nem ez az első előadásom.

Vanstone élénken emlékezett még a turné korábbi állomásaira, amelyek között igencsak előkelő helyen szerepelt a kriptográfiai csoport konferenciája, ahol mint díszvendég működött közre. Vanstone tudta, hogy ha a kódfejtők konferenciáján vastapsot kapott, akkor egy egyetemen nincs mitől tartania. Kísérője szemlátomást ezzel az egyetlenegy kérdéssel teljesítettnek tekintette feladatát, mivel nem tett fel újabbakat, csupán némán haladt a folyosón.

– Itt is volnánk – mondta végül, miután kinyitott egy hatalmas faajtót.

Vanstone átlépett a küszöb fölött, és hirtelen egy óriási, az elektromos áram fényében fürdő teremben találta magát. Az ajtóval szemközti falon, a katedra fölött egy széles vetítővászon függött, előtte néhány méterrel pedig, a mennyezethez erősítve egy fekete projektor lógott a semmiben. A körülbelül ötszáz férőhelyes terem szinte kongott az ürességtől, és Vanstone léptei halk visszhangot vertek a falak között, miközben a férfi a katedrához sietett. A padokon mindenütt fehér papírlapokat vélt felfedezni; ezeket ő kérte személyesen, mivel az előadásnak szerves része volt, hogy az érdeklődők kipróbálhassák magukat a kódfejtésben és a titkosírások értelmezésében. Örömmel konstatálta, hogy ezt az egyetlenegy kérést hiánytalanul teljesítették.

A katedrán álló asztalon egy laptop kapott helyet, mellette pedig egy ezüst tálca, rajta egy pohárral és egy üveg szénsavas ásványvízzel.

– Szüksége van még valamire? – kérdezte Vanstone kísérője, majd miután a férfi megköszönve a segítséget a fejét rázta, távozott az előadóból. Vanstone magára maradt gondolataival, amelyek ekkor már szüntelenül kavarogtak az elméje mélyén. Tudta, hogy alig negyed órája maradt hátra, hogy rendezze a gondolatait, és még egyszer, utoljára áttekintse az előadás struktúráját, annak ellenére, hogy már nem először készült ugyanazt előadni.

Kisvártatva egy másik fiatalember lépett a terembe, aki egy mogorva köszöntést követően nekilátott a technikai eszközök beállításának. A projektor halkan csipogott, majd hamarosan fehér fény árasztotta el a vetítővásznat. A fiatalember közben működésbe helyezte a laptopot, majd elkérte Vanstone pendrive-ját, és néhány pillanattal később a vásznon megjelent az előadás első diája.

– Köszönöm – mondta Vanstone, majd a fiatalember szó nélkül távozott.

Milyen barátságosak errefelé az emberek.

Vanstone a tálcára tette a megnyitott fájlt, majd gyorsan letekerte az ásványvizes palack kupakját, és töltött magának egy pohárral. A szénsav alig érezhetően marta a torkát, de a víz legalább kissé felfrissítette. Néhány pillanattal később pedig egy újabb férfi lépett az előadóba. Vanstone első benyomása az volt, hogy a férfi egy számmal nagyobb inget is választhatott volna, mivel gömbölyödő hasa szinte lefeszítette róla a gombokat. Fejét csupán jelzés szintén borította haj, utalva arra, hogy egykor ő is rendelkezett ezzel a testrésszel. Homloka kissé gyöngyözött attól a nagy iramtól, amit diktált. Mindezt kiegészítette az elegáns öltözet, ami kétségtelenül rosszul állt neki. Amikor azonban megpillantotta Vanstone-t, száját barátságos mosolyra húzta.

– Jó reggelt! – köszöntötte a férfit éles hangján, majd közelebb lépett a katedrához, és kezet rázott a férfival. – Arthur Sanders vagyok, a Columbia Egyetem rektori hivatalának helyettes titkára.

– Üdvözlöm – felelte Vanstone.

– Látom, minden készen áll – folytatta Sanders, végigpillantva a katedrán, és tekintetét végigjáratva a vetítővásznon. – Ha megengedi, én köszönteném a jelenlévőket, és utána öné a terep.

– Hogyne – felelte Vanstone, aki mélyen egyetértett a döntéssel. Egy másodpercig sem gondoltam, hogy én fogom magamat felkonferálni.

– El nem tudja képzelni, micsoda megtiszteltetés, hogy vendégül láthatjuk önt – fűzte tovább a szavakat Sanders.

– Köszönöm – motyogta Vanstone, mivel még mindig idegenszerűen hatott rá a tudat, hogy úgy bánnak vele, mint egy ünnepelt sztárral. Az ő komfortzónája nem terjedt túl saját íróasztalánál és számítógépénél, ahol nem ritkán hosszú napokat töltött, újabb és újabb kódokat és titkosírásokat nézegetve. Mindezt tetézte a Columbia Egyetem impozáns épülete, és a nagyelőadó, amely leginkább egy katedrális belsejére emlékeztette őt. Félelmét és izgatottságát pedig még tovább fokozta egy nem is olyan régen napvilágot látott újságcikk, miszerint pontosan ebben az épületben gyilkoltak meg egy elismert történészt és kutatót, egy bizonyos Isaac Perezt, akinek haláláról azóta sem közöltek semmi érdemlegeset. A tudat azonban, hogy egy elismert professzor ebben az épületben lelte halálát, nyugtalanítóan hatott Vanstone-ra.

– Ha bármire szüksége lenne, csak szóljon – rántotta ki gondolataiból a férfit Sanders, mire egy kimért biccentés volt a választ.

Vanstone ezt követően helyet foglalt a katedra melletti széken, amely oldalvást tekintett rá a nagyteremre. Gondolatai folyamatosan saját előadása körül kavarogtak, miközben – néhány perces feszült várakozást követően – elkezdtek befelé szállingózni az érdeklődő egyetemi hallgatók, professzorok és néhány személyiség a médiából, akiket Vanstone csupán futólag ismert. A hírneved most is megelőzött.

Kisvártatva szinte a saját gondolatait sem hallotta, olyan hangossá lett a tumultus. Miután a jelenlévők elhelyezkedtek, és mindannyian megtalálták a számukra kényelmes pozíciót, Sanders bekapcsolta a mellényére erősített miniatűr mikrofont, majd halkan krákogott. Öblös hangja az egész termet bejárta, és szép lassan mindenki elcsendesedett.

– Üdvözlöm önöket ezen a szép júniusi napon – köszöntötte hallgatóságát. – Ígérem, csupán néhány percig untatom önöket a szavaimmal, mielőtt átadnám a katedrát annak a fiatalembernek, aki miatt ma mindannyian összegyűltünk.

Vanstone elfojtott egy hangos nevetést. Ilyen nyíltan még sosem bókolt neki férfi. Még hogy fiatal? Negyvenkét éves vagyok. Ebben a korban már szinte minden nap ajándék.

– Ki is az a Daniel Vanstone? – tette fel költői kérdését Sanders. – A válasz legalább olyan összetett, mint az, amivel mai előadónk foglalkozik. Nemrég még senki nem ismerte a nevét, mára azonban Amerika ünnepelt híressége vált belőle. Mindezt pedig egy olyan kéziratnak köszönheti, amelyről még a huszadik században is azt gyanították, hogy a középkori reneszánsz művészek egyik legkiterveltebb és legzseniálisabb átverése. Ahogy azonban a Voynich-kézirat is sokáig rejtegette titkait, úgy én is abbahagyom a beszédet. Kérem, fogadják nagy tapssal a mai nap hősét, Daniel Vanstone-t!

Jaj, Sanders, elég legyen már! A mai nap hőse?

Vanstone érezte, amint az arcába szökik a vér, miközben a közel ötszáz jelenlévő hangos tapssal köszöntötte őt. Kelletlenül felkelt székéből, majd a katedra mögé lépett, mosolyogva meghajolt, és amikor a taps halkulni kezdett, előhívta bemutatójának első diáját. Azon néhány ősi rúna szerepelt háttér gyanánt, a dia közepén pedig egy értelmezhetetlen betűsor:

EBOJFM WBOTUPOF

– Köszöntöm önöket! – szólalt meg némi izgalommal a hangjában, mire az utolsó taps is elnémult. Vanstone felnézett a diára, majd hangosan felolvasta az értelmetlennek tűnő szavakat. – Kinek ismerős ez a felirat?

Jól csinálod. In medias res kezdés.

A jelenlévők egyszerre izgatottan suttogni kezdtek a mellettük ülővel, miközben úgy meredtek a vetítővászonra, mintha meg akarnák igézni. Végül, körülbelül fél perc elteltével egy fiatal hallgató a magasba lendítette a kezét.

– Igen? – bökött rá Vanstone.

– Ez az ön neve – felelte a fiatalember.

Vanstone elmosolyodott.

– Nagyon jó – kommentálta a dolgot barátságosnak szánt hangon. – Hölgyeim és uraim! A fiatalembernek nem egészen fél percbe tellett, hogy azonosítson egy rendkívül egyszerű kódolást. Ha megfigyelik, a dolog kulcsa korán sem olyan bonyolult, mint amilyennek tűnik. Minden betű helyére az ábécé sorban utána következő betűjét írtam. Így lett a D-ből E, az A-ból B, és így tovább.

Újabb suttogás törte meg a csendet, míg mások csalódottan felsóhajtottak, mintha magukat okolnák, hogy nem jöttek rá egy ilyen egyszerű megoldásra.

– Üdvözlöm önöket – köszöntötte még egyszer hallgatóságát Vanstone. – A nevem Daniel Vanstone, és titkosírás-szakértő vagyok. A most következő közel másfél órában alkalmunk lesz betekintést nyerni a világtörténelem legrejtélyesebb kódjaiba, kezdve az atbash-kóddal, az Achiram-titkosíráson át egészen a subpositiós titkosírásokig, hogy aztán a végén megértsük, hogyan is sikerült megfejteni a világ egyik legismertebb és legellentmondásosabb könyvét, a Voynich-kéziratot.

Vegyél néha levegőt is.

Akárhogy is, a bevezető kellően érdekfeszítőre sikerülhetett, hiszen a közönség hálás tapssal jutalmazta a rövid monológot. Vanstone továbblépett egy diát, és a következő pillanatban egy különös táblázat bukkant fel a vetítővászon közepén.

– Kezdjük rögtön az atbash-sal, ami a világ talán egyik legismertebb és legegyszerűbben azonosítható…

A következő pillanatban azonban nyílt az ajtó, és egy fekete ruhás fiatalember lépett be rajta. Mindig vannak későn érkezők, ehhez már hozzászokhattál.

A különös azonban az volt, hogy a fekete ruhás fiatalember egyáltalán nem a közönség sorai felé indult, hanem egyenesen a katedra felé.

– Elnézést kérek, autogramokat az előadás után osztok – mondta Vanstone, amire csupán egy halovány nevetés volt a válasz a hátsóbb sorokból.

– Ne haragudjon, hogy zavarom – felelte a fekete ruhás férfi, majd amikor a katedrához lépett, előrenyújtotta a jobb kezét. – Edward Piers vagyok – mutatkozott be. – Tudom, hogy épp egy fontos

előadás elején tart, de azt a parancsot kaptam, hogy azonnal vigyem önt magammal.

Vanstone érezte, amint a vérnyomása kissé megemelkedik. Miután nem fogadta el a köszöntésképpen előrenyújtott jobbot, Piers kifejezéstelen arccal eresztette le a kezét.

– Nem értem – felelte azonnal Vanstone. – Mit tettem?

– Semmit nem tett, uram – sietett a megnyugtatással a Piersnek nevezett férfi. – De az a parancs, hogy haladéktalanul jöjjön velem.

Vanstone segélykérően pillantott a közönségére, akik nyilván semmit nem értettek az egészből, mivel a beszélgetésből csupán elfojtott hangokat hallottak.

– És ha nemet mondok? – kérdezte Vanstone.

Mégis hogy képzeli ez az alak, hogy csak úgy becsörtet, és elrángatja őt egy fontos előadásról?

– Mr. Vanstone! – felelte mosolyogva Piers. – Garantálom, hogy ennek az embernek nem fog tudni nemet mondani.

5

Mi az ördög folyik itt? Vanstone úgy érezte, mintha váratlanul száznyolcvan fokot fordult volna körülötte a világ, és ő csak sodródna előre az eseményekkel, magatehetetlenül, mint akit zsinóron rángatnak. Alig néhány perce még az volt a legnagyobb gondja, hogy izgalmas kilencven perces előadást tartson, most pedig azon kapta magát, hogy némán gyalogol egy ismeretlen, fekete ruhás férfi mellett, akiről azt sem tudja, kicsoda, sem azt, hogy hová tartanak. Fejében továbbra is ott harsogott a férfi kijelentése, miszerint „ennek az embernek nem fog tudni nemet mondani”. De mégis kinek?

Vanstone-nak még annyi ideje sem maradt, hogy elköszönjön a közönségétől, akik csak miatta jöttek el erre az előadásra. Sanders rektori titkár többször is megpróbált magyarázatot követelni a fekete ruhás férfitól, ám az illető minden kérdését hárította, és felszólította, hogy ne akadályozza őt a munkájában.

– Ebből hatalmas botrány lesz! – kiáltotta utánuk Sanders, miután Vanstone és Piers távoztak a nagyelőadóból. – Gondoskodni fogok róla!

Piers válaszra sem méltatta. Ő csupán parancsokat teljesített, és most egyértelmű volt a feladat: hozd el Daniel Vanstone-t a központba, bármi áron! Örömmel vette tudomásul, hogy nem kellett keményebb módszereket alkalmaznia, hiszen a férfi igencsak együttműködőnek tűnt. Vanstone azonban a maga részéről elképzelni sem tudta, mi várhat rá. Mégis mit követtem el? Piers ugyan azt mondta, semmit az égvilágon, Vanstone mégis úgy érezte, mintha a gyomra több centimétert süllyedt volna.

Izgatottsága lépésről-lépésre nőtt, ám tetőpontját akkor érte el, miután kiléptek az egyetem főbejáratán. Az egyetemi kampuszon, alig néhány tucat lépésnyire az épülettől, egy fekete helikopter állt az udvaron magányosan.

– Uram! – szólalt meg ekkor Vanstone, és hallotta saját elvékonyodott hangját. – Elárulná, mi folyik itt?

– Sajnálom – felelte Piers. – Erre nem kaptam felhatalmazást. Nekem az a feladatom, hogy biztonságban elvigyem önt a központba.

– És mégis hol van ez a központ? – kérdezte Vanstone.

– Közelebb, mint gondolná – felelte Piers.

Az Mi-17 típusú helikopter propellerei hamarosan lomhán megmozdultak, és szinte másodpercek alatt felgyorsultak olyan sebességre, hogy az emberi szem számára nem volt más, mint egy összefüggő kör. A rotorok zaja ekkor már elviselhetetlen volt, és a feltámasztott szél is össze-vissza dobálta Vanstone haját.

Mindketten beszálltak az utastérbe, Piers átadott Vanstone-nak egy fejhallgatót, majd az ajtó bezárult, és a következő pillanatban a helikopter függőleges irányban emelkedni kezdett a kéklő égbolt felé. A Columbia Egyetem hatalmas épülete hamarosan egy kisebb doboz méretére zsugorodott Vanstone szemei előtt, majd a gépmadár teste kissé előrebillent, és a helikopter megkezdte útját délnyugati irányban.

– Sajnálom, ha megijesztettem – szólalt meg Piers, megpróbálva a fejhallgatóhoz tartozó mikrofon segítségével túlkiabálni a propellerek zaját.

Vanstone még mindig a biztonsági övvel bajlódott, ami sehogyan sem akarta megtalálni helyét a nyílásban, de a férfi rövid időn belül orvosolta a problémát. Piers szavait nagyon távolról hallotta, és hirtelen nem tudott rájuk megfelelő választ adni.

– A segítségét szeretnénk kérni – fűzte tovább a szavakat Piers.

– A segítségemet? – kérdezett vissza Vanstone. Hirtelen ötlete sem volt, miféle segítséget nyújthatna annak a valakinek, aki szemlátomást van annyira vagyonos, hogy saját helikoptereket vásároljon magának. – Mégis miben?

– Sajnos ezt nem tudom – érkezett a válasz Piers szájából. – De gondolom, köze lehet ahhoz, amivel maga foglalkozik.

A titkosíráshoz?

Vanstone gondolatai vadul kavarogtak a fejében, ám mindegyik újabb kérdést szült, így ezt hamar abbahagyta. A New York-i táj szinte száguldott alattuk, és Vanstone hamar rájött, hogy nehezen bírja ezt a magasságot, így megpróbált előre nézni. A tudat azonban, hogy több száz méteres mélység választja el őt a kemény betontól, a legkevésbé sem hatott rá nyugtatóan.

– Körülbelül tíz perc múlva megérkezünk – mondta Piers, felfedezve Vanstone arcán a tériszony jeleit.

A helikopter kisvártatva enyhe jobbkanyart írt le a levegőben, aminek köszönhetően a gép teste és ezáltal az utastér is megdőlt. Vanstone vadul markolászta az ülés szélét, miközben magában fohászkodott, hogy ép bőrrel megússza ezt az utazást. Világéletében gyűlölte a repülést, annak ellenére, hogy a statisztikák szerint ez volt az utazás egyik legbiztonságosabb formája. Vanstone azonban úgy gondolta, hogy a földön sokkal inkább ura a saját testének és a tetteinek, és bár a vonat- és autóbalesetek sem voltak ritkák – sőt, gyakoribbak voltak, mint a repülőgép-

szerencsétlenségek –, mégis valahogy mindig irtózott a repüléstől.

Piersnek azonban igaza volt. A helikopter iszonyatos sebességet diktált, aminek következtében úgy tűnt, mintha percenként falnák a mérföldeket. Útjuk során maguk mögé utasították New York és Philadelphia városát is, majd hamarosan megjelentek előttük Maryland állam első kőépületei, amelyek ilyen magasságból alig tűntek nagyobbnak egy gyufás skatulyánál. Maryland légterében azonban alig néhány percet töltöttek, míg végül a helikopter áthaladt a Maryland-Virginia határvonal fölött.

– Az ott már Arlington – szólalt meg tíz perces némaságot követően Piers, miközben kezével a távolba mutatott. – Néhány pillanat, és megérkezünk.

Az jó, de mégis hová?

Arlington neve valahol nagyon mélyen ismerősen csengett Vanstone számára, bár abban egyáltalán nem volt biztos, hogy meg tudná mondani, honnan. Tudta azonban, hogy néhány pillanat, és minden kérdésére választ kaphat. Mint kiderült, ennél sokkal kevesebbet kellett várnia.

Egy enyhe bal kanyart követően ugyanis a távolban felbukkant előttük a világ egyik legismertebb épülete, amelynek hírnevét a precizitás és a hatékonyság mellett különleges alakja adta. A főépületet ugyanis öt, egyenlő hosszúságú szárny alkotta, amelyek egymással száznyolc fokos szöget zártak be egymással, és így egy szabályos ötszöget alkottak.

Vanstone érezte, hogy a helikopterrel együtt a gyomra is hirtelen süllyedni kezd. Képtelen volt felfogni, amit lát, és mégis igaz volt, hiszen érezte, amint verejtéke végigfolyik az arcán. Soha életében nem volt még ennyire megrémülve. Elfehéredett arccal fordult Piers felé, akinek tekintete azonban kifejezéstelen maradt, majd megpróbálva túlüvölteni a propellerek zaját, felkiáltott:

– A Pentagonba megyünk?

Piers nem felelt, csupán bólintott. Vanstone pedig azon gondolkozott, vajon mi az ördögöt keres ő a világ egyik leghírhedtebb védelmi minisztériumában.

6

A Pentagon, azaz az Amerikai Védelmi Minisztérium központi épülete 1941 óta működik. A terveket egy amerikai építész, George Bergstrom vetette papírra, a legelfogadottabb verzió szerint a meggyőződéses szabadkőműves, John McCloy ötlete nyomán. John McCloy olyan különböző tisztségeket töltött be, mint a Külkapcsolatok Tanácsának elnöke, a Chase Manhattan Bank igazgatótanácsának vezetője, valamint a hadügyminiszter helyettese. Az épület szabályos ötszög alakja számos alkalommal felkorbácsolta az összeesküvés-elméletek népes seregének fantáziáját, hangosan hirdetve azt az egyértelmű jelentést, hogy az ötszög a sátánizmust hirdeti. Érvük alátámasztására szokták hozni azt a magyarázatot, miszerint a területet, ahol a Pentagon felépült, eredetileg Hell’s Bottomnak nevezték, ami annyit tesz: a Pokol feneke. A valóság persze ennél sokkal prózaiabb.

A szabadkőműves építészeknek számos kedvelt geometriai alakzatuk vált ismertté, például a piramis vagy az ötszög, vagyis pentagon. A Védelmi Minisztérium épülete ráadásul bővelkedik az ötös számra való utalásokkal. Az épület ugyanis ötszintes, és mindegyik szinten öt körfolyosó kap

helyet. Ennek a tortának csupán a habja az a tény, miszerint a Pentagon épületének közepén található – ötszög alakú – belső udvar, amit gyakran nulladik szintnek is szoktak nevezni, húszezer négyzetméter, ami az amerikai mértékrendszerben 5 acre nagyságúnak felel meg.

A Pentagon jelen pillanatban körülbelül huszonnégyezer katonai és civil dolgozó számára teremt munkalehetőséget, amihez egy körülbelül háromezer fős kisegítő személyzet tartozik.

Daniel Vanstone továbbra is hevesen dobogó szívvel szállt ki a helikopterből, amelynek pilótája ugyan leállította a rotorokat, a propellerek ennek ellenére még mindig erős szelet fakasztottak. Edward Piers úgy tört magának utat a légellenállásban, mint egy jégtörő hajó, Vanstone pedig szorosan mögötte haladt. A férfi megpróbált fel-felnézni a séta közben, hogy alaposan végigmérje a Pentagon épületét, ám a kőfalak nem túlságosan kötötték le az érdeklődését.

– Nem a főbejáraton megyünk be – szólalt meg Piers, azzal felhágott néhány lépcsőfokon, majd kinyitotta az épület egyik oldalsó ajtaját, amely rögtön az első szintre vezető lépcsőre nyílt. Miután beléptek, az ajtó bezárult, és Vanstone-nak az a benyomása támadt, mintha egy tökéletes vákuumba került volna. Eszébe jutott, hogy az ajtók talán hangszigetelnek.

– Erre kövessen! – hallotta Piers hangját, aki már el is indult az emeletre vezető lépcsőkön.

A Pentagon belseje egy tipikus katonai bázis benyomását keltette Vanstone-ban. Miután felértek az emeletre, a folyosón hatalmas irodák mellett haladtak el, amelyek üvegajtajain át a férfi megannyi számítógépet, monitort, egyéb elektronikai eszközt, és persze számtalan alkalmazottat vélt felfedezni, akik mindannyian saját feladatukkal voltak elfoglalva. A számítógépek monitorain – habár ilyen távolságból nehéz volt megtippelni – adathalmazok és kódok valóságos kavalkádja futott végig. Vanstone furcsállta, hogy nem szabadult még el a pánik. Márpedig az a tény, hogy a Pentagon egy titkosírás-szakértő segítségét kéri, egyáltalán nem volt minden napos jelenség. Valaminek történnie kellett. Vanstone valahol a tudata mélyén egy megzavart hangyabolyt képzelt el, mielőtt belépett volna az épületbe, és most döbbenten vette észre, hogy szemlátomást minden a legnagyobb rendben van.

Kisvártatva Piers jobbra fordult, majd elhaladtak két WC mellett, amelyeknek ajtóin a világszerte ismert női és férfi piktogram ékeskedett. Vanstone még nagyon régen olvasott arról, miszerint a Pentagonban kétszer annyi WC van, mint amennyire szükség lenne, ám erre mind a mai napig nem sikerült épkézláb magyarázatot találni. Valószínűleg ahhoz lehetett köze, hogy a tervezők külön akarták választani a fehér és a fekete bőrű alkalmazottakat, ám Roosevelt 1941-ben kiadott 8802-es számú rendelete megtiltotta a szegregációt a védelmi minisztérium beosztottjai között. A különválasztás így nem sikerült, a WC-k száma azonban változatlan maradt.

– Nemsokára megérkezünk – jelentette be Piers, majd jobbra fordult, és rátért egy következő lépcsősorra. Vanstone némán követte, annak ellenére, hogy még mindig zúgott a feje attól a rengeteg gondolattól, amely immáron körülbelül húsz perce kínozta őt. Mit keresek én itt? Mit akarhat tőlem a Pentagon?

A második emeletre felérve a két férfi áthaladt a Pentagon nyugati szárnyának folyosóján; azon a ponton, ahová tizenhárom évvel ezelőtt, 2001. szeptember 11-én egy Boeing 757-223 típusú repülőgép csapódott az Egyesült Államok elleni terrorista-akció keretén belül. Az incidens során a repülőgép fedélzetén lévő 64 ember és a Pentagon 125 dolgozója vesztette életét. Vanstone mindig is különösnek találta, hogy a terrortámadásra pontosan azon a napon került sor, amikor a Pentagon építkezési munkálatai 1941-ben elkezdődtek. Ahogy tekintetét végigjáratta a falra aggatott emlékplaketten, amelyen alfabetikus sorrendben szerepeltek az áldozatok nevei, hirtelen kirázta őt a hideg arra a gondolatra, hogy nem is olyan régen egy komplett repülőgép roncsai hevertek azon a

ponton, ahol most állt.

Körülbelül hat perce lehettek már az épületben, amikor Piers végül megállt egy iroda ajtaja előtt. Vanstone ekkor már rég elvesztette a tájékozódási képességét, és nem mert volna megesküdni rá, hogy egyedül kitalálna az épületből. Valóságos útvesztőt hagytak maguk mögött, mire megérkeztek Keith Jordan, a Pentagon igazgatójának irodájához.

– Én nem mehetek be magával – szólalt meg Piers. – Az én feladatom idáig terjed.

Vanstone hirtelen nem tudta, mit is mondhatna.

– Köszönöm – motyogta végül.

– Jordan tábornok odabent várja magát – zárta le a beszélgetést Piers. – Sok szerencsét – tette hozzá, majd kezet rázott Vanstone-nal, és elindult a folyosó túlsó vége felé.

Vanstone magára maradt nyugtalanító gondolataival, de ekkor már nem lehetett visszakozni. Nyakig belemerült egy olyan ügybe, amelynek kilétéről semmilyen információja nem volt. Miért kellett nekem megírnom azt az átkozott könyvet?

Végül nagy levegőt vett, és kopogott. A következő pillanatban pedig felharsant egy magabiztos hang az ajtó túloldalán.

– Szabad!

Vanstone lenyomta a kilincset, majd belépett az irodába. A következő pillanatban megpillantotta Keith Jordant, aki az iroda ablakánál állt, a dereka mögött összekulcsolt kezekkel, és a nyári tájképet szemlélte. Vanstone első benyomása az volt, miszerint Jordan a tettek embere, és egész megjelenése olyan magabiztosságot és erőt sugallt, amitől egyáltalán nem érezte magát fesztelenül. A férfi hivatalos katonai egyenruháját viselte, amelyen számos kitüntetés lógott, de Vanstone ezek közül egyiket sem ismerte.

Amikor Jordan megfordult, hogy szemügyre vegye kora reggeli látogatóját, Vanstone érezte, amint a feszültség egyre nagyobb mértékben terjed szét a testében. A férfi sötétbarna szemei mintha a veséjébe akartak volna látni.

– Üdvözlöm, Mr. Vanstone – szólalt meg mély, erőt sugárzó hangján. – Köszönöm, hogy idefáradt.

Mintha lett volna más választásom.

– Kérem, foglaljon helyet – mondta Jordan, majd egyik kezével egy üresen álló székre mutatott. Vanstone engedelmeskedett.

– Kér valamit inni? – kérdezte a Pentagon igazgatója, és egy mini hűtőhöz lépett, ami a szoba egyik sarkában kapott helyet.

– Nem, köszönöm – felelte Vanstone. Inkább azt árulja el, mi az ördögöt keresek a Védelmi Minisztériumban!

Jordan még egy rövid ideig némán méregette Vanstone-t, mintha tüzetes tanulmányt akarna róla írni, majd végül helyet foglalt az íróasztala mögött, ujjait sátor módjára egymásnak illesztette, és így szólt:

– Sajnálom, ha esetleg megrémítettük önt – kezdte. – A helyzet azonban rendkívül válságos.

Nemzetbiztonsági ügyről van szó, ami rendkívül kényes helyzetbe hozott bennünket.

Vanstone úgy érezte, mintha a szíve kihagyott volna egy dobbanást. Nemzetbiztonsági ügy?

– Nyilván azon tűnődik, vajon mit keres maga itt egy olyan ügyben, amelyről semmit nem tud – folytatta Jordan, és látta Vanstone arcán, hogy fején találta a szöget. – Nos, higgye el, Mr. Vanstone, jó okunk volt rá, hogy idekéressük önt. Az ügy ugyanis érinti a maga szakterületét. A segítségét szeretnénk kérni.

Vanstone vérnyomása ugyan még mindig magasabb volt a normálisnál, de az utolsó mondat hallatán mintha kezdett volna megnyugodni.

– Állítólag maga a legjobb – fűzte tovább a szavakat Jordan. – Hogy ez így van, vagy sem, magam sem tudom, de perceken belül kiderül.

– Miről van szó? – tette fel a régóta benne feszülő kérdést Vanstone.

– Máris megmutatom – érkezett a felelet.

Vanstone kellemetlen rándulást érzett. Megmutatja?

– A Pentagon – folytatta Jordan egy teátrális sóhajtást követően – történetének egyik legnagyobb válságával kénytelen szembenézni. Egy héttel ezelőtt olyasvalami történt, amire korábban még nem volt példa.

Vanstone szíve egyre gyorsabban vert. Jordan remekül értett ahhoz, hogyan korbácsolja fel a kedélyeket.

– A világhálón megjelent egy videófelvétel – mondta Jordan, és hangja hirtelen megváltozott: feszültté és nyugtalanná vált. – A Pentagon egy terrorista fenyegetést kapott, amit az illető a világ legnépszerűbb portálján osztott meg. Természetesen a videót azonnal töröltettük.

Vanstone rémülete mögött szemernyi kételyének adott hangot. A történelem során többször is előfordult, hogy az említett videó portálon önjelölt terroristák fenyegető videókat osztottak meg, így számára ez egyáltalán nem volt példa nélküli.

– Mi sem vettük volna komolyan a fenyegetést – folytatta Jordan –, ha az események nem úgy alakulnak, ahogy az történt.

– És mi volt abban a videóban? – kérdezte Vanstone.

– Azonnal megmutatom – érkezett a felelet, majd Jordan felemelt az íróasztaláról egy távirányítót, megnyomott egy gombot, mire a falon megmozdult egy rejtett ajtó, amely elbújt egy arra kijelölt részen. Eközben pedig előbukkant egy fekete televízió, amelyet a fal mögé rejtettek. Vanstone feszülten figyelt, majd Jordan egy másik távirányító gombját nyomta meg, mire a televízió bekapcsolt, és néhány pillanattal később egy hosszú, szőke hajú férfi alakja jelent meg a képernyőn. A videó minősége hagyott némi kívánnivalót maga után, de a lényeget azért látni lehetett.

– Kérem, készüljön fel – mondta Jordan, majd megnyomta a „lejátszás” gombot. A videó állóképe hirtelen mozgásba lendült, majd a szőke hajú férfi beszélni kezdett:

– Eljött az idő, hogy megváltozzon a világ. Az emberiség új hajnala köszönt le ránk. Én vagyok az új Megváltó, és reményt hozok nektek ebben a káoszban.

Hangja határozottan csengett, amin a dolby surround berendezés sokat javított, és Vanstone úgy érezte, menten feláll a hátán a szőr. Soha életében nem látott még terrorista fenyegetést, ám a maga részéről várt még volna a tűzkeresztséggel. A hang így folytatta:

– Ha ezt a felvételt látjátok, az azt jelenti, hogy halott vagyok. De a hatalom, amely megadatott nekem, a túlvilágon is tovább él. Mint azt tudjátok, Vidovden napján a világ megváltozott. Tizenöt millió ember veszett oda. Marquez magányát követően azonban a történelem megismétli önmagát. A sas lecsap karmaival, hogy legyőzze a sárkányt. Milliók vesznek majd oda egy szebb és jobb világ érdekében. Az emberiség megtisztítja a világot önmagától. Én vagyok a ti Megváltótok. Én vagyok a fény, mely mindenek fölött van. Ha bármi kételyetek támadna, forduljatok bizalommal a kételkedő 77. passzusához! Kövessétek a Megváltót a kijelölt úton! Keressetek és megtaláltok! Minden visszatér régi gyökeréhez. Keressetek engem ott, ahol történetünk elkezdődött. Én vagyok a ti Megváltótok!

És most hozzád szólok, drága barátom. Neked és csakis neked kell befejezned azt a művet, amelyet elkezdtem. Kövesd mestered tanításait, és lépj rá az ösvényre, amelynek végén ott lesz a lehetőség kulcsa, hogy mindörökre megváltoztassuk a világot. Szerencse kísérjen utadon. In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

A következő másodpercben a televízió képernyője elsötétült, Jordan tábornok pedig egyetlen mozdulattal kikapcsolta a készüléket. Vanstone hevesen dobogó szívvel ült a székben, miközben érezte, hogy vékony verejtékpatakok szivárognak elő a halántékából. Feje szinte zúgott az imént hallottaktól. Vidovden napján a világ megváltozott… Én vagyok a ti Megváltótok… Keressetek és megtaláltok…

Mi a franc történik itt?!

– Hagyok időt, hogy feldolgozza a látottakat és a hallottakat – szólalt meg halkan Keith Jordan hangja. – Utána azonban arra kell kérnem, árulja el, mit mond magának ez a felvétel.

– Fogalmam sincs – felelte azonnal Vanstone. – Az egésznek semmi értelme nincsen.

Vidovden napján a világ megváltozott… Valahonnan ismerős volt neki a név. De vajon honnan?

– Amit az imént hallott, az egy rendkívül veszélyes üzenet – fűzte tovább a szavakat Jordan.

– Ki ez az ember? – kérdezte azonnal Vanstone.

És miért nem kapják el, ha egyszer ennyire veszélyes? Hiszen az illető felvállalta az arcát egy nyilvános videón!

– Az illetőt úgy hívják, Jean Canvyk – felelte Jordan. – Valószínűleg álnév lehet, hiszen semmit nem találtunk róla.

– És miért nem kapják el őt? – kérdezte Vanstone.

Jordan kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Sajnos az lehetetlen – felelte végül. – Ahogy azt a videóban is hallhatta, a felvétel csak abban az esetben kerülhetett nyilvánosságra, ha Mr. Canvyk meghalt. Körülbelül két hete nyomoztuk le őt egy számítógépes IP-cím alapján… azt hiszem, a nagy buzgóságban nem vette észre ezt a kis bakit. Azóta üldöztük őt. Végül New Havenben találtuk meg. Az FBI egyik embere lőtte le őt. Ennek már egy hete.

Megölték?

Vanstone gondolatai olyan vészesen pörögtek, mint talán még soha azelőtt. A videó szavai jártak a fejében. Jean Canvyk egy igencsak bonyolult üzenetet hozott nyilvánosságra, amelyben a világ megváltozásáról beszélt. Végül személyesen szólt valakihez, egy baráthoz, hogy végezze el helyette ezt a feladatot. A veszély tehát továbbra sem múlt el.